

Літера "А"

Юрій Гундарєв

Письменник Н. у своєму затишному кабінеті з видом на озеро, що мальовничо виблискувало крізь старі розлогі дерева, повільно проклацав на клавішах комп'ютера магічне слово "Кінець" і задоволено допив рештки вже зовсім холодної кави. Отже, було закінчено вже другий роман — "А потім кохання повернулося — 2". Це було продовження його першого твору, який приніс йому успіх, можна сказати, відкрив нову еру в житті...

Здається, ще тільки вчора вони з дружиною-однокурсницею бігали по різних редакціях у пошуках хліба насущного, підміняючи одне одного біля коляски. А тепер син — зовсім дорослий, програміст, працює за кордоном. Дружина вже виконує обов'язки головного режисера на телебаченні. Він ще спить, а його половинку, яка ледь встигла випити зелений чай і стрімко написати на серветці: "каша на плиті цілую", вже забирає на роботу сріблястий "рено". Коли ж вона підвечір, а інколи й вночі, повертається з цього клятого телебачення, то завжди кидає на льоту "Мене немає!" і прожогом мчить до ванної кімнати, одного разу навіть й заснула там...

А він... А він тривалий, надто тривалий, час, як то кажуть, пас задніх — працював редактором в одному маленькому видавництві, що чудом зберіглося після цілого каскаду скорочень, з такою суто символічною зарплатою, яку йому ледве вистачало на проїзд і вегетаріанські обіди в обшарпаному буфеті.

Якось взимку він, повертаючись з роботи, підсковзнувся і зламав ногу. Довелося майже півроку пролежати, а трохи згодом просидіти вдома. Ось тоді він і почав писати... роман. Йшлося про подружжя, що весь час сварилося, розлучалося, знову мирилося, знову розлучалося...

Дружина показала дискету комусь з колег... Все швидко закрутилося! Роман "А потім кохання повернулося" спочатку видали невеличким накладом. І знову дружина діяла активно — роздала свіжі примірники потрібним людям. Книгу незабаром перевидали... І почалося! Його половинка одразу влаштувала читацьку прес-конференцію на рідному телебаченні. Коли він з'явився у студії — хоч ще й з паличкою, але стрункий, з легкою рудою борідкою і у шийній хустці, зав'язаній люблячими руками його найближчої людини, аудиторія просто розридалася оплесками...

Тепер із видавництвом було покінчено — раз і назавжди! Він почав отримувати дивовижні для нього гроші — за інтерв'ю, за лекції, за перевидання...

Н. звично сидів за робочим столом, вкотре милуючись озером, що наповнювало його кабінет блакитним сяйвом і вологою прохолодою.

Він відкрив титульну сторінку нового роману і завмер — замість слів "А потім кохання повернулося — 2" екран висвічував одну літеру "А"...

Раптом він буквально спиною відчув присутність в кабінеті ще когось. Н. обережно повернувся на кріслі й побачив білявого хлопчика років семи у білій куртці з

капюшоном, що скромно сидів на стільці, схрестивши ніжки у білих кросівках.

-Та не бійся ти так, — посміхнувся хлопчик. — Я тут трохи підправив твій текст і назву скоротив. Ти сам вслухайся: "А потім кохання повернулося" — це ж водевіль якийсь! "А" — і все! Саме з А все починається, недарма кажуть: від Адама...

-Так у мене ж це серіал, — почав виправдовуватися Н., — читачі чекають на продовження, а тут... А взагалі — хто ти такий?!

-Я теж починаюся на літеру А. Я — Ангел...

-Ангел? — майже скрикнув Н. — Та які ангели можуть бути у двадцять першому столітті?

-Бачиш, — щиро засміявся хлопчик, — сам же визнаєш, що ангели раніше були. Так чому зараз їх не може бути? Скажімо, я — Ангел управління прози головного управління творчості...

-Господи, — всюди бюрократія! — зітхнув Н.

-Вибач, не бюрократія, а налагоджена система впорядкування творчих процесів!

Хлопчик схопився зі стільця і почав швидко, ніби літаючи, рухатися, своєю незвичною пластикою чимось нагадуючи Майкла Джексона. В емоційному запалі він перекинув чашку, і кава пролилася прямо на килим.

-Так, досить вже, — роздратовано заволав Н., — іди геть звідси! Всю квартиру перевернув!..

Ангел якось одразу знік і тихенько промовив:

-Не ображайся на мене! Кожен виконує свою роботу: я — свою, ти — свою. Але дуже прошу тебе: нічого не виправляй у тексті. Просто перечитай і публікуй!

Хлопчик підійшов до стіни й прямо на очах Н. розтанув у ній...

Роман не мав успіху. М'яко кажучи, він просто провалився. Дружина була страшенно розчарована. Вранці він вже не знаходив не лише записки "каша на плиті цілую", а й самої каші...

Після однієї з тепер поодиноких зустрічей із читачами до нього підійшла літня пані з романом "А потім кохання повернулося" у руках і прошепотіла йому на вухо:

-Підпішіть мені ваш перший роман. Але більше нічого не пишіть — ні "А", ні "Б"...

"Сам знаю, стара дурепо", — подумав він і розмашисто вивів фломастером свій підпис на титульній сторінці, лагідно посміхаючись...

Минуло кілька років. Переглядаючи електронну пошту, він помітив повідомлення англійською мовою. Текст був нескладний для нього, і він швидко його прочитав: "Шановний містере Н.! Нобелівський комітет висуває Ваш роман "А" на здобуття..." Він не зміг дочитати текст до кінця — заважали чи то сльози, чи то сяєче озеро, що сліпило очі...